

Quincy

JULIA BURGERS-DROST

Quincy

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Stroomstoring, voor de vierde keer in één week.

Quincy Lancée slaakt een diepe zucht en grabbelt haar spulletjes bij elkaar. Uitstappen en informeren wanneer de volgende trein vertrekt. Uit de berichtgeving wordt ze niet veel wijzer. Dan eerst maar koffie.

Ze hangt haar nogal zware schoudertas wat steviger om en loopt met de stroom mensen mee richting de stationsrestauratie. Daar is nog een plekje vlak bij het raam.

‘Báál jij ook zo?’

Aan het tafeltje waar Quincy blijft stilstaan, zit al een jonge vrouw die haar vaag bekend voor komt. Quincy zet haar bagage op de grond onder de stoel en ploft er onelegant op neer.

‘Zeker weten! Terwijl ik juist zo’n haast heb om thuis te komen!’

‘Koffie? Ik ga halen en kan het zo voor je meebrengen!’

Quincy kijkt haar na en vraagt zich af waar ze deze vrouw toch van kent. Ze ontmoet dagelijks zo veel medestudenten! En niet te vergeten de reisgenoten. Ships that pass in the night!

Ze pakt haar portemonnee en telt het geld

uit, ze weet precies wat de prijs van een bakje leut is.

‘Waar ken ik je toch van?’ vraagt ze als ze een slokje van het bruine vocht heeft genomen.

‘We zien elkaar vaker op dit traject en bovendien denk ik dat je dezelfde studierichting volgt als ik heb gedaan!’

Het muntje valt. Quincy neemt een slok koffie en heft de kop op in de richting van de vrouw tegenover haar. ‘Jij was gastspreker! Ik herinner het me opeens. Het ging over toneelkleding!’

Quincy drukt de haar over tafel toegestoken hand. ‘Emmie Hoorneman. Jawel, ik ontwerp toneelkleding. Na veel omzwervingen is dat mijn ding geworden!’

Ook Quincy noemt haar naam, die door Emmie apart wordt gevonden.

Quincy is gewend hierover tekst en uitleg te geven! ‘Dat zit zo. Toen mijn ouders mij gingen ophalen – ik ben geadopteerd, moet je weten – was ik nummer vijf die een plekje in het gezin kreeg. Een ‘quint’ is een term uit de muziek. De vijfde toon vanaf de grondtoon. Hoewel je tegenwoordig kwint met een k schrijft, niet meer met een Q. Maakt niet uit: mijn ouders maakten van nummer vijf: Quincy! Ik ben

nog nooit iemand tegengekomen met dezelfde naam!’

Beiden heffen gelijktijdig luisterend hun hoofd op: er wordt omgeroepen dat de stroomstoring nog niet verholpen is, de wachttijd kan tot drie kwartier oplopen. ‘Gezellig!’ vindt Emmie laconiek. En dan vervolgt ze: ‘Vertel eens verder... je bent dus geadopteerd. Kom je uit het buitenland? Je hebt van dat donkere haar, dik en veel. Om jaloers op te worden! En je huid is zelfs nu het winter is, niet bepaald blank!’

Quincy grinnikt, laat een mooi rijtje tanden zien. ‘Wat dacht je van de zonnebank? Ik weet niet veel van mijn biologische ouders af. Alleen dat mijn moeder van Joodse afkomst is. En mijn vader? Vermoedelijk gewoon een Hollander. Mijn ouders – adoptiefouders – hadden nadat ze een dochter en een zoon hadden gekregen, het verlangen hun gezin uit te breiden. Dat was om de één of andere medische reden niet meer mogelijk, vandaar de adoptie. Ik heb dus nog twee lotgenoten in het gezin!’

Emmie luistert belangstellend.

‘Ik wil niet nieuwsgierig zijn...’ reageert ze.

Quincy schudt haar donkere krullenbol. ‘Maakt niet uit, ik vind het altijd grappig om te zien hoe mensen reageren als ik vertel dat

ik geadopteerd ben. Weet je, als kind sta je er jarenlang niet bij stil. Tot je de pubertijd in duikt. Dan begin je na te denken. Maar tot op heden heb ik niet echt de behoefte gehad om uit te zoeken waar ik vandaan kom. Hoewel...' Ze kijkt opeens ernstig en vervolgt: 'Ik ben en blij ergens een vreemde eend in de bijt. Want ik ben ánders dan de anderen. Wat betreft mijn interesses. Geen van de anderen heeft gevoel voor kunst, niemand is creatief. Het heeft me dan ook grote moeite gekost mijn ouders ervan te overtuigen dat ik naar de Academie voor Beeldende Kunsten wilde. Volgens pa en ma is op dat gebied nog geen droog brood te verdienen. Ik heb het aan Daan te danken dat ik toestemming kreeg. Wie Daan is? Het tweede en biologische kind van mijn ouders. Hij is econoom, en verder echt mijn grote broer!'

Emmie zegt dat haar familieleven eenvoudiger in elkaar zit dan dat van Quincy. 'Ik kom uit het noorden van het land. Een dorpje in Friesland, daar liggen mijn roots. Mijn ouders zijn oerdegelijke mensen, maar vanbinnen stormde het bij hen altijd. Noodgedwongen hebben ze zich in een keurslijf geperst. Een familiebedrijfje eiste hen volledig op. Terwijl beiden graag iets met hun creativiteit hadden gedaan.

Ze stonden dan ook vierkant achter me toen ik deze richting koos!’

Het klikt meteen tussen de twee jonge vrouwen. Quincy babbelt opgewekt door over het gezin waar ze uit komt. Mirjam, Marcia en Pop zijn alle drie naar een school voor de zending geweest.

‘Wat kun je met zo’n opleiding?’ verbaast Emmie zich. Quincy zal het wel even vertellen! De oudste zus, Mirjam, zit met man en kinderen in Gambia.

‘En de andere twee, Marcia en Pop, werken in Uganda. In een kindertehuis. Ze zijn wel eens op de tv geweest. Met één of andere actie, om geld in te zamelen. Weet je, Emmie, je moet voor dat werk geroepen zijn! Ik geloof dat ze diep in hun hart neerkijken op mijn studiekeuze. Die vinden ze werelds, nou ja!’

Emmies belangstelling is gewekt. Ze vraagt wat Quincy denkt te gaan doen als ze haar opleiding heeft voltooid. Quincy vertelt dat ze aanvankelijk de fotograferichting had uitgekozen. Maar na contact met anderen die richting mode gingen, is ze omgezwaaid.

‘Wat ik ermee wil? Ik moet iets met mijn handen doen. Er zit zo veel in mijn hoofd. Ik heb een hekel aan alles wat theorie is, maar dat

hoort er nu eenmaal bij.'

Na het volgende kopje koffie, dit keer met een saucijzenbroodje, is Emmie aan de beurt om over haar leven te vertellen. Ze is via via, zoals dat meestal met dat soort dingen gaat, terecht gekomen bij een vrouw die een eigen atelier had. Ze maakte met veel succes kleding voor het theater. De prachtigste kostuums kwamen uit haar handen. Uiteindelijk werd het werk haar te veel, er moest personeel komen.

'En dat werd jij?' meent Quincy. Emmie zegt dat het niet zo vanzelf is gegaan. Ze had behoorlijk wat concurrentie. Maar uiteindelijk viel de keus toch op Emmie. 'Hard werken... die vrouw eiste alles van zichzelf en dus ook van anderen. Zelf ontwerpen, zelf pasklaar maken. Zelf zien wat er niet goed zat, wat veranderd moest worden. Aanvankelijk slofte ik achter haar aan, maar toen ze door een val tijdelijk uitgeschakeld werd, bleek ik door haar besmet te zijn en liep ik zo mogelijk nog harder. De val die ze gemaakt had, bleek het gevolg van een herseninfarct. Een tweede aanval werd haar fataal en... daar zat ik. Met een lijst bestellingen van hier tot Tokio. Na overleg met mijn ouders besloot ik haar zaken over te nemen. Zo ben ik in de branche terechtgekomen. En nu is het

mijn beurt om uit te zien naar betrouwbaar personeel. Jammer dat jij nog niet zover bent!’

Quincy verschiet van kleur. ‘Is een diploma dan zo nodig? Als je een natuurtalent bent...’

Emmie maakt een afwerend gebaar met beide handen. ‘Stop! Ik zou niet de oorzaak willen zijn dat jij – of wie dan ook – vanwege een baantje de opleiding niet afmaakte. Daar krijg je onherroepelijk spijt van. Ervaring is prachtig, maar er wordt toch altijd en overal naar piertjes gevraagd! Ik zou zeggen: kom over een jaar of drie eens bij me langs!’

Naast hen klinken opeens luide stemmen. ‘De trein... ze roepen om dat de storing is verholpen...’

Emmie staat al, ook Quincy zoekt haar bagage bij elkaar. ‘Ik hoop dat we elkaar nog eens tegen het lijf lopen... waar moet jij uitstappen?’ informeert ze zodra ze een zitplaats hebben bemachtigd. Het blijkt dat ze niet ver van elkaar wonen. Quincy bij haar ouders, Emmie heeft een etage in een dorp, vanwege de huurprijs. In de stad zou ze twee keer zo veel moeten betalen, vandaar. ‘Je moet maar eens komen kijken. Wacht, dan krijg je mijn kaartje!’

Het laatste stukje reist Quincy alleen. Een glimlach om haar mond. Het was leuk om Em-

mie te leren kennen. Ze straalt een zekere rust en zelfverzekerdheid uit. Leuke vrouw om te zien, zo heeft ze zich een Friezin ook voorgesteld. Blond, blank van huid. Een lange, slanke vrouw is ze.

Ja, ze is ook nieuwsgierig naar haar werk! Kleding maken voor de bühne. Tja, als je eenmaal 'naam' hebt, komen de opdrachten vanzelf.

Was ze zelf maar zover!

Met nog steeds Emmie en haar bezigheden in gedachten, stapt ze wat later over het perron. Ze is later dan normaal, ma zal al wel gemop-perd hebben. Wachten met eten...

'Daar ben je dus! Hoi, Quincy! Moest je schoolbijven of was er vertraging op het traject?'

Blij bij het horen van die bekende stem, keert ze zich om. 'Daan!' Ze laat haar bagage vallen en omhelst haar broer. 'Wat een vette verrassing jou hier te zien! Hoe komt dat zo?'

Daan deelt rustig mee een 'baaldag' te hebben. 'En omdat ons moeder altijd klaagt dat ze me zo weinig ziet, dacht ik er goed aan te doen een middagje naar huis te gaan. Maar... géén Quincy!'

Hij pakt haar zware tassen op en draagt ze